

Když pes slyší očima

Téma měsíce

Čiperná devatenáctiměsíční jack russel teriérka Roxy a její usměvavá panička Zuzka Janečková působí velmi sympatickým a naprosto sehraným dojmem. Tato dvojice ale zdaleka není tak „obyčejná“, jak by se na první pohled mohlo zdát. Malá bílá fenečka totiž od narození neslyší, ale přesto je dokonale šťastná. Holky se mi podařilo zastihnout právě při tréninku agility a nedalo mi to se nezeptat...

něco chtít a jakým způsobem mám začít s výcvikem. Bohužel v České republice nelze prostřednictvím internetu zjistit skoro žádné informace tohoto druhu. Byla jsem velmi zklamaná, jak těžko se mi sháněly nějaké rady. Dalo by se říct, že vše bylo jen na mě a pomoci jsem si musela spíš sama.

Chudák zvíře stráví celý život na vodítku! To je první, co člověka napadne, když uslyší „hluchý pes“. Jak je tomu ve skutečnosti u vás dvou a jak spolu komunikujete?

Ano i tato myšlenka mě hned zpočátku trápila, jelikož vím, že pes miluje svobodu a pohyb. Je jasné, že denně čelíme různým nástrahám, a tak byly mé obavy na místě. Nejdůležitější pro mě byla vazba mezi mnou a Roxy. Cílem bylo naučit ji, aby si mě stále hlídala a v podstatě venčila ona mě a ne já ji. Velmi mi pomohl sprejový obojek, který zabrání nežádoucímu chování. Používali jsme jej ale spíše ze začátku a nyní už jen zřídka kdy. Naše komunikace závisí na řeči těla. Veškeré povelů provádím pomocí ruky a díky tomu, že je Roxy velmi vnímavá, nemám problém dosáhnout toho, co po ní žádám.

S Roxy se mimo jiné aktivně věnuješ agility. Jde to vůbec dohromady?

Hned od začátku jsem věděla, že budu se svou fenkou dělat sport, který bude bavit nejen mě, ale i ji. Nebyla jsem si ale jistá, zda budu moci s hluchým psem agility aktivně trénovat. Dnes mohu s klidným svědomím říci, že to byla ta nejlepší

Zuzko, Roxy jsi kupovala jako normální zdravé štěně. Jak a kdy jsi vlastně přišla na to, že neslyší?

Roxy bylo osm týdnů, když jsme si ji přinesli domů. Zhruba po měsíci, kdy jsme s ní trávili veškerý náš čas, padlo podezření, že by mohla být hluchá. Příčinou byl její naprostý nezájem, když jsme na ni volali. Ze začátku jsme si nebyli úplně jisti, zkoušeli jsme proto volání a tleskání z jiné místnosti, ale nikdy nepřišla. Upustila jsem i klíče hned vedle ní, ale ani se nepohnula. Proto jsme se objednali na vyšetření Bear, kde se potvrdila oboustranná periferní hluchota.

Co to pro tebe znamenalo, a jak jsi se k celé situaci postavila? Neuvažovala jsi, že ji třeba chovateli vrátíš?

Na ten okamžik, kdy se mé podezření potvrdilo, nikdy nezapomenu. Byl to prostě šok! Nikdy jsem pejska neměla, i když jsem si ho vždycky přála a myšlenka, že můj první pes je hluchý, mě děsila. Když jsem se však na Roxy podívala, věděla jsem, že si ji nechám a překonáme spolu všechny překážky, které by její diagnóza mohla zapříčinit. Byla jsem pevně přesvědčena, že ji vychováme, aniž by kdokoliv poznal, že neslyší. Paní chovatelka se k nám zachovala velmi hezky. Nabídla nám nejen Roxy vrátit, ale vrátila nám také ihned peníze a informovala majitele ostatních sourozenců o tom, že v sobě nosí špatný gen, proto je nesmí nikdy využít v chovu. Roxy byla vyzhěná a nám určitě i souzená, tudíž jsem nad vrácením ani neuvažovala.

Velmi mi pomohl sprejový obojek, který zabrání nežádoucímu chování.

Kde jsi zpočátku sháněla potřebné informace? A je jich u nás vůbec dost?

Jako první jsem se soustředila na vnímání a chápání řeči těla psů, proto jsem nakoupila spoustu knih a začala číst. Získala jsem tak představu o tom, jak mě bude Roxy chápat, když po ní budu

Roxy výborně reaguje na posunky ve slalomu.

Posunková komunikace při startu - jedna, dva, tři, start!

volba. Na parkúru samozřejmě existují určité nástrahy, kdy je skvělé na psa zavolat, ale právě v tomto sportu je nejvíce zapotřebí řeči těla. Roxy se řídí pouze tím, jak a co jí ukazují. Má velkou výhodu i v tom, že jí nic nevyruší a tudíž se soustředí pouze na mě. Agility k nám prostě patří a ještě více nás k sobě poutá.

Kolik posunkových povelů tvá fenka vlastně ovládá a jak jí je učíš?

Mnoho chovatelů má se svými psy problémy, ať už s chováním nebo s poslušností. Má fenka mnohdy překonává zdravě slyšící psy, jelikož ovládá minimálně patnáct různých povelů! S její výchovou jsem byla velmi trpělivá a vždy jsem si musela uvědomit, jak ji naučit povel tak, aby pochopila, co po ní chce. Pokud si sami představíte, jak povel vypadá, když jej pes provádí, pak je jednoduché zapojit ruku a ukázat povel z našeho pohledu. Důležité je vnímat vše z pohledu svého pejska. S učením jsem neměla žádné problémy, jelikož Roxy vše velmi brzy pochopila a s trochou fantazie jsem ji naučila i pár vtipných kousků.

Jak řešíte společné procházky v přírodě nebo ve městě? Vzdaluje se Roxy od tebe a co kdyby se třeba rozběhla za zajícem nebo do silnice? Je nějaká možnost, jak ji „odvolat“?

Na společné procházky vždy používáme sprejový obojek. Je to nejspolehlivější prostředek, který nám pomáhá v situacích, kdy nás Roxy přestane vnímat. Hlídá si nás stále, nevzdaluje se příliš, ale pokud uvidí jiného psa, má tendenci za ním utíkat. Musíme být tedy stále ve střehu. Naučila jsem se jí ale plně důvěřovat a myslím, že ona sama pochopila, kdy a nakolik se může od nás vzdálit. Strach z toho, že by se rozběhla do silnice nemám, jelikož to byla jedna z prvních věcí, kterou jsem při výchově preferovala. Vzorně se sama zastaví a počká, než jí ukáži, že může přejít na druhou

stranu. V případě zajíce jsem úplně klidná, protože čubina našťestí nemá lovecké pudy.

Jsi třeba v kontaktu s dalšími majiteli hluchých psů? Pomohli ti nějak nebo pomáháš ty třeba někomu v podobné situaci?

Ve svém okolí jsem nepoznala nikoho, kdo by vlastnil hluchého psa. Občas se setkám s lidmi, kterým pes ohluchl stářím, ale to je z mého pohledu zcela jiná situace. Velkou oporou a pomocí mi je můj přítel, ale také vstřícnost mých zaměstnavatelů. Roxy si totiž mohou brát každý den do práce, tudíž je stále ve společnosti a ne-

Roxy byla vysněná a nám určitě i souzená, tudíž jsem nad vrácením ani neuvažovala.

potýká se se samotou. Před nedávnem jsem si založila vlastní stránky (www.hluchypes.cz), které jsou věnovány takto postiženým psům. Cílem je informovat ostatní lidi v podobné situaci, jak začít s výchovou, jak psa vnímat, jak k němu přistupovat, dávat rady a založit tak klub přátel hluchých psů. Je fajn mít kolem sebe lidi se stejným problémem, pak jde vždy všechno lépe.

Co bys vzkázala dalším stejně „postiženým“?

Užívejte si každý den společnosti svého čtyřnohého miláčka, rozdávejte lásku, věnujte se mu, radujte se z jeho života, protože právě vám osud dopřál ne postiženého pejska, ale výjimečného pejska. Hluchý pes může být i šťastný pes!

Michaela Weidnerová ■

Foto: autorka

inzerce

Bochemie